

Band 1

Då börjar vi. Mitt barndomshem står i Häckeberga dit mina tankar går ofta. Sen jag blev vuxen arbetade jag i skogen Häckeberga befolkning var känt för att vara ett kraftig folk, starka karlar. Jag kände en man som hette J.H. (?) och bodde i Sångletorp. Då var Sångletorp bara småställe. Han hade ingen utsädesråg att så. Han hade gjort jorden såfärdig, så sa gumman: Du har ju inget att så i jorden. – Jag ska gå hän till Skönabäck, medan hästarna di betar, och köpa en tunna råg. Den väger cirka 130 kg Den tog han på nacken hem, cirka två och en halv km.

Ja, de gamla talade ofta om spöke. Och i Villingabäcken (?) där skulle bäckhästen grassera. Men jag har aldrig sett den fast jag har gått där tusentals gånger.

Under jakttiden då körde baron råbock. Ibland träffade han, ibland inte. Friherrinnan var kusk.

Ni som inte glömt skogsarbetarstrejken när baronen lät köra ner brandsprutan och skulle spruta ut de strejkande.

Men att ta en vandring i storskogen och få se många vackra kronhjortar, det är vackra djur som bör behållas.

Ja, mina tankar går ofta tillbaka till Häckeberga godset fast det var bistra tider för att skaffa sitt uppehälle. En krona om dan vid vintertiden. Ja.

/Hans: Det var allt i lön man fick då? En krona om dan? Det var inte mycket!
...../

Jag skulle kunna haft skrived mied mer

/Ett avsnitt där Hans försöker stimulera Bengt att berätta mer./

En trolig historia som har inträffat på Häckeberga. Och det var uppe på det norra hållet, di kallar skogen för Lien. Innanom gränsen där till Dörröd eller Veberöd församling, där bodde en gammal man. Di kalla han för Fiskaren. Och han bruka gå och tjyvjaga. Det var Och en gång för honom blev det inte riktigt bra. Di hade anordnat en klappjakt på Häckeberga och han var kommen in i skyttarnas linje och där var en som fick litet på honom och tog honom och tog byssan ifrå han. Det var på den tiden det var mynningsladdare. Och han prova ju, han skar sig en liten kvist och prega ner i byssepipan och den var nästan fulladdad ända ut. – O, sa han, bevar oss Gud, ta din byssa, den kan min själ explodera. Hur kan det va att där är så mied? – Jo, sa mannen, jag har laddat på och jag laddat på, flere gånger, men det har inte velat brännnd å. Och nu bor där en gammal på Bosebjer som heter Landgren. Jag skulle just nu gåd dit och fått borrar ut det här förfärliga skottet. – Ta din byssa och gå, sa den herren. Och mannen han försvann, antagligen gladeligen, ifrå äventyret. Jaha.

/Hans: Hur var det uppe på Häckeberga, spökade det där?/

Inte uppe på slottet känner jag till något som spökade där. Men där var ju många trevliga passager. Det var på den tiden att di körde med fuxar eller studar som vi sa på den tiden. Där var ett par som hade skenat för dom och di sprang ner och sänkte sig i ett stort vannhål. Det ligger söder om Häckeberga slottet. Och efter många års förlopp så skulle oket och tömmarna ha flutit ut i ett annat hål. Antagligen skulle det var det hålet där som nu vägen går igenom som inte ville hålla för några år sedan. Det är vägen mot Genarp.

/Hans: Är det där ån går?/

Det är när man kommer och kör förbi skogen och ska köra mot Genarp. Och vid diket hånne vid korset där går ju den vägen in mot Nötabo eller mot Hässleberga till. Men man tar till höger och kommer ner om det lilla backakrönet, man ser inte vannhollet nu för det är uppväxt. Men där går vägen.

Den var farligt svår att få till att bonna för några år sedan när di la den vägen, den sjönk och sjönk. Men där var nån experter som kom, jag vet inte om det var från nån dynamitfabrik eller vad det kunde va. Di slog ner rör ifrån, om vi tänker oss att vannhollet ligger här och vägen går där, så slog di ner rör så där på snedden tätt och fylla med dynamit så långt di kunde slå den ner och fylla och sen så tände di på dem med elektriskt. Och där blev ju ett farligt tryck, så sjönk det till bonnen. Och sen har vägen hållt där.

/Hans: Så dom sprängde undan det lösa under?/

Ja, det har di väl gjort.

/Hans: Gjorde dom inte det här ute med?/

Nej, di sprängde inte här. Di fylla och ju högre blev backen. Till sist kunde jag inte se smedjan. Det höjde sej så dant så jag kunde inte se fönsterna

/Hans: Vad gjorde dom åt det?/

Di planera ut det. Där kom en, han Harald Nilsson förvaltaren, han rekvirera hit en traktor uppfifrån nån av torramossarna. Han körde där i flera dar och skjussa ut det och jämna ut det.

/Hans: Ja, där var höga backar då./

Ja, och nällor och bråte. Ja det var ett jävra vägbygge, såna har di väl haft många antagligen för sig. Det var väl tröstlöst för dom som körde.

/Karl: Där på Håckeberga när dom töra barnonen?/

Det kan jag inte tala om, för det har jag inte hört.

/Karl: Di skrev mycket i tidningarna./

Det tror jag inte mie på. ... En fuling var det ju. Det var inte nåt bra herrskap, jag vill ju inte precis...

/Karl: Ja hon var inte så från början, Elsa, men hon satt ju i Di skrev om det i tidningen. Dom hade dragit han av hästen och törad han uppåt ett trä och sen gick di. Men så var di ute och leta efter han så di hitta han. Han var ju jäklig. Och så hade han en inspektor som hette Jensen. Den där när di spruta på folket. Det var ett jäkla skrivande om det i tidningen.kongajakt, så var där en

svärson till Övedskloster, en kapten Vessberg, han och jag gick och pratade, det var då när di hade törad baronen. Och så prata vi om det. Så sa han: Ja, alla Wranglar skulle fantamej skjutas. För di är mer eller mindre tosseda allihop. Och Herman Wrangel, den han söp sig ju ihjäl. Han satt ju och spela kort med sig själv hela nätterna och drack. Och så var han kapten Sjöborn chef för spritförsäljningen i Malmö, han var här hos bankdirektör Åkerman och sköt raphöns. Så satt vi och åt, så sa kaptenen: Jag hade besök av Herman Wrangel igår. – Jaså, sa Åkerman. – Så fort han kom in genom dörren sa jag att du kan inte få mer än 20 liter idag. – Nej, jag vill inte ha mer. Han var väl ransonering. Men Herman Wrangel, innan han fick godset, när han var här på jakter, han var så hyggelig och snäll då. Herman. Och så min bror, han tjänste ju Wollmer Wrangel i 13 år./

Ja, Wollmer tror jag inte var så svår att tjäna.

/Karl: Nej, det var han inte men han var ju inte riktigt .../

Han var ... hållen.

En gång kom min bror in till han. Här ska Fogelberg få en kostym. Det var en kostym han hade gett 400 kronor för. Och den hade han haft på sig en gång. Men jag trivs inte i den. Och det var många gånger han fick kläder av honom. Och så var där en pojke körendes här, uppifrån, en chaufför han lå här för natten, han hette Axel det kommer jag ihåg. Det var en unger påg. Det var ju så att han hade kört fort. Men vem han var körendes med här det vet jag inte. Men det var för di var ju besläktade med Beck-Friisarna. Jag fråga hur han var att tjäna. Jo han var jävligt envis, det hade man sagt, det skulle fantamej. – Så hur är Wollmer att tjäna? – Han är bra sa han. Han är mycket bra att tjäna. Jag skall bara, sa han, tala om en Jag var ju chaufför hos han innan att jag kom ut och göra min värnplikt. Och då hade vi just varit ute och kört en dag och när han gick av bilen så säger han: Ja, du Axel, jag har sannerligen inga pengar på mig så jag kan inte ge dig litet dricks idag, men jag skall minnas det. Jag kom till att köra en gång till precis på samma sätt. Så kom jag in och göra min

värnplikt. Det var ju rätt lång tid. Vi låg väl inne närmare, på den tiden, ett och ett halvt år men han kom väl dit och fick sin plats igen. Han körde väl för de gamla antagligen eller di som hade godset däruppe. Men så en dag /det var väl Bonde på ---/, men så en dag när jag bodde där och skulle köra å ta baron Wollmer, di skulle ut å köra å han hälsa på. Och när vi hade gjort turen och han gick å, så sa han: Idag, Axel, hade jag pengar, jag har min själ inte glömt dig och vad jag lova. Och han tog upp och gav mig tjugo kronor. Det var inte lide pengar på den tiden.

/Karl: Han var kusin med greven. Alltså hon var kusin, Elsa Bonde, och denne grevens far di var kusiner./

Farbror blev det väl.

/Barnbarnen Bonde... /

..... Gamle baron Sigvard och fröken Stina, di syskonen.

/Karl: Hanses far dog också av hjärtslag, Karl Gotthard Bonde. På sin 60-års dag. Han var ju han såväl som jag. Och sen så hans far i sin tur, han var ju talman uppe i riksdagen och så dog hon, hans friherrinna, det var en Beck-Friis, Sofia tror jag att hon hette. Så dog hon av hjärtslag. Och en timmes tid efter så dog han också av hjärtslag. Di dö samtidigt. Och så den här Karl Jedvard Bonde han var gift med Ingeborg Thott. Och di är väl döda båda./

Ja dom känner jag ju inte precis till.

/Men Wollmer Wrangel, han hade ju Araslöv. /

Ja han bodde väl där uppe. Men han hade ingenting. Han skötte ingenting. För han var ju fördärvad, han blev ju fördärvad, han red omkull på Limhamnsfältet 1905 och blev skadad. Han hade två kapplöpningshästar som stod på Häckeberga. Och där var Åkerlund, den gamle skolläraren, som var rid.... Han hade en svåger som hette Bror Sigvard, han var ett år äldre än jag. Han var hästskötare hos han. Men, det var rediga hästar, men att han red omkull inne på Limhamnsfältet 1905 och skadade sig så han blev aldrig till nåt mer. Han var ju ryttmästare vid Skånska husarerna i Helsingborg.

/Hans: Bröt han ryggen eller.../

Nej, men han slog sig så så han blev inte till nåt mer.

/Min bror han var där på Sofieberg i 13 år./

Han blev ju liksom lite efter sig genom det där slaget.

/Hans: Så han slog huvudet .../

/Karl: Men han var en duktig skytt!/

Ja, det var han min sjäk och liv. Det var det. Han hade bara en liten korter hagelbössa med korta pivot på.

/Karl: Men så gick di, di gick och rörde varenda natt, tre fyra. Friherrinnan och han. Sen lå di till middan. Så låste di för luckorna, där var träluckor för fönsterna, så låste di dom och så lå till middag./

Han sköt en bock, inne på Häckeberga. Och det var så, så att när di tog bocken så hade han inte mer än ett horn. Han hade fantamej två horn sa baron, när jag sköt han. Och di måtte söka, di sökte vid det tillfället efter det hornet när di tog bocken men di kunde fantamej inte hitta det. Skogvaktarna måtte dit dan efter och gå igenom med rivor i gräset men di hitta min själ aldrig hornet. Han har aldrig haft mer än ett.

/Karl: Han har väl fällt hornet./

Ja, det har han. Det kan ju inte ha flöet så förbannat långt när han sköt den. Han gick omkull. Annars skulle det ju gott kunna inträffa att Men han gav sig så många jävlar på att där skulle va, att där var två horn när han sköt bocken.

/Hans: Han har sett fel./

Han måste ha sett fel för annars skulle di ha hittat, där var min själ ingen hade tatt det. Di hade inte vågat bara. Det gör detsamma vad det hade vatt för ...

/Karl: Det är lika som när man var jägare. Man gick i sällskap med en skytt. Ja. Nu var det raphönsjakt. Jag sköt alltid till vänster. Så gick greven till höger. Och jag hade nån herre med mig. Greven hade skjutit två dar i rad, han hade skjutit tolv dubblerad raphöns. Så var vi ute tredje dan och skulle gå, så flög där upp en flock höns och jag gick till vänster och jag sköt två höns och greven

sköt två bommar. Jag fick min själ två, sa greven. Ja, där var inte nåt att si emot. Så vi dom igen, så flög di upp, jag sköt två och greven två sköt bommar. Så låg där en ensam höna här nere på fäladmossen. Och vi gick dit och han sköt fantamej två bommar på den hönan. Det är min själ inte så lätt att skjuta raphöns, sa han. Han visste faktiskt att han hade skjutit bom. Så sa jag: Men greven skjuter väl mitt i flocken! Ja, var fan skall jag annars skjuta? Så sa jag att det ska man aldrig göra. Jag trodde att han hade idé om det. Så hade han skjutit så bra förut./

Ja, baron Gösta han köpte en ny Huskvarna-bössa där nere. Anton Fogelberg han var där. Så skulle di ut å skjuta änder på sjön. Så rodde väl antagligen Anton. Och baron han kunde fantamej inte ramma dom. Det var ju ingen skytt heller, baron Gösta.

/Karl: Den sköt så in i helsefyr så långt så/

Så sa han: Det var ju en satans bössa. Jag kan ju inte ramma med den, sa han. Herr baron, sa Anton, kan jag få låna den och prova den? – Nja, det kan han nog få lov. Och så rodde di och där var änder som flög upp. Och Fogelberg han klippte fantamej till den ene efter den andre med baronens bössa. – Ja, men den går ju bra, det var ju en jäver till å gå långt!

/Karl: Jo, så prata Anton om en gång di var ute å sköt raphöns. Å där var raphönsen, di flög in och la sig i en bonnagår i trädgården. Och där var klinta väggar på gåren./

Han sköt igenom fönstren.

Ja, det var ett jävla liv på Härkeberga då men det har ändrat sig mycket. Där var folk, di reste och di kom och där blev ombyte på jägare och skogvaktare nästan varannan, inte månad men halvt år eller år. Men Anton Fogelberg han blev där min själ längre.

/Karl: Han var där i tolv år./

Ja, jag tror att det var tolv. Aja det var ju rätt. Det var fantamej synd om Anton Fogelberg, det var det. Det var ju som han sa att han motade han ju platser sen, baronen. Han försökte på flera ställen men han motade han. Så blev ju han förbannad och skällde på han. – Jag har min själ inte motat dig. – Jo det har baronen på sätt och vis för han säger att jag är inte kompetent jägare. Och jag har varit här hos baronen på Häckeberga i tolv år så är det ju en skam att baronen har inte hållt en kompetent jägare. – Ja du kan min själ nog när du vill, sa han.

Ja det var ju bara för att flickan han sällskapa med där på slottet.

/Karl: Men den första den hon...../

Ja det var ju Delin. Hon var ju besläktad med den där järnhandlaren Delin. Om det var en faster till järnhandlare Delin eller, det var gamle slaktare Delins dotter i Skurup. Och Delin och gamle Alm di var svågrar. Gamle slaktare Alm som dog. Det var di. Hon var fantamej halvtosig, och jag begriper inte vad Anton tänkte.

/Karl: Hon var grann!/

Ja det var en snygg tös men di var ju för fan halvtosseda di där Delinarna. Di hade ulster på gåren. Och di dar att di glömde å sidda upp och mjölka dom och mjölkaskjussen kom, för fan så sprang di hän till Hans Tuas. Där låg ett ställe där hänne där baracken ligger som hette Hans Tuas, där var en dotter hemma som hette Eva. Hon har säkert vatt bosatt i Svedala nån gång. Och så var di där hänne och fick henne till att hjälpa sig att mjölka.

Jag träffte Antons frua när hon hade rymt ifrån dom i Skurup. Baronen han var ju inte så jävla ohyggelig emot han, för han beklaga sig ju för att hon hade blivit sjuk. – Då ska vi sätta henne in på vårdanstalt. Det gjorde han åsse. Men den var inte fin nog till Delinarna i Skurup. Utan di tog å förflytta henne. Det kosta ju mied mer. Och när det skulle betalas, så sa han bara: Det gör jag inte, det betalar jag inte, hon kunde bli där hon var. Ja, det ville han ju inte betala. Så tog di ju na hem till Skurup och jag träffte na en gång. När man kommer förbi Bramstorp

och Degeberga upp i den där tättingen(?) där har vatt förr, kallar di den för, där var ju graner som gick nästan ihopa uppe i toppen på den här lille smale vägen. Jag hade vatt inge å måttat upp nåt timmer där inne på höger, di kallar det för Degeberga berg. Det var där inne där Bill han lekte (?), nja Bill han låg ju nere vid sjöskulten där. Där kommer hon luffandes på bara benen och sitt långa granna hår hängde neråt ryggen och ungerkjol. Så skulle hon rymma upp å se om Anton. Hon hade ju för sig hon skulle slå ihop glyttarna. De hade ju två rara barn, en flicka och en pojke. Ja, men skicka dom barnen hemmaifrån ner till sin svåger i Genarp, en av Han var kreaturshandlare.

/Karl: Ja, han byggde Görslöv.../

Han hade tagit Nilsson till namn. Kunde det vatt en bror till Olsander. Ja det var det kanske. Han bodde i en liten gård som hette Lillegård. köpte upp kreatur. Han handlade av far åsse.

Sen tog han sig en hushållerska. Här var en som Men det var bara för att di inte skulle skylla han för att fruntimmer. Så var där en ung flicka som var städerska där på Skoggård som han hade fått tycke för och hon för honom också för hon tyckte att hon nock skulle kunna dras med han. Så sällskapa han ju med henne. Och det var där ju andra som sprang i baronen med Så träffa han baronen en dag så sa han. – Hör du, Anton Fogelberg, det har låtit mig berättas att du sällskapar med den unga flickan där uppe, han nämnde henne med namn. – Ja det gör jag, sa han. – Ja, men det är mindre passande för en man som inte är skild ifrån sin förra hustru. Han var inte riktigt lagligt skild från henne. – Ja, det kan nog hända, sa han, men i det fallet gör jag som jag vill. – Jaså gör du det, sa han, ja då är du din plats förutan, sa han. Det var uppsägningen.

/Hans: Varför det?/

Ja, det var för det han gick, han svarade antagligen så. Han skulle tatt det kanske lita nättare, i stället för ”den saken gör jag som jag vill”.. Fogelberg har själv pratat om det för mig. Han skulle tatt det på ett annat sätt. Han kunde tatt

det så: Ja det gör jag, herr baron, men jag skall säj baron en sak, att livet är min själ tomt att gå ensammen. Ja, då hade han inte blitt så ilsken. Det var ju en jävla buffel den där baronen, Han blev ju så satans ilsken med detsamma så han visste inte vad han gjorde.

/Karl: När det gick riktigt galet då grinade han men annars grinade han min själ inte. raphhönan di skulle skjuta inne på gåren. Och det var ju klinta väggar på gåren. Och raphhönsen flög upp och baronen brände å. Och där blev ett stort hål tvärs genom ena lerväggen. Anton han gav sig till att grina så in i helsefyr. Anton har själv pratat om det. Så sa han: – Vad grinar du åt? – Herr baron har en på väggen. Där var ett hål så stort så att man kunde köra runt igenom. Och då måtte han grina. Han var på klappjakt på Hyby ----

Ja, både Herman och han jävla bufflar. Det var det. När jag bodde uppe i torpet så satte jag min häst för en söndag. Vi tog in koerna och forade dem. – Gustav, ska vi inte ta ut och köra en tur – Ja, var ska vi köra hän? – Vi kör fantamej upp till Sporrstorp. Det ligger ända uppe vid Torna härads gräns. Tvärs över hela Häckeberga och ända upp vid Dörrödsvägen. För joren den han hade gick ända upp. Ja, jag har kommit förbi där, det var ett litet ... torp som ligger nere i kröken. Man kom först förbi när man vred av vägen mot Dörröd eller Veberöd, kom förbi Stora Perstorp och sen låg detta till höger, precis kloss uppad vägen. Ja, det gjorde vi.

/Karl: Men så den här Elvsborg, han hade han skulle skjuta den där trollpackan med. Men så hade han varit inne hos en bonde, di satt och söp, den bonden tog min själ bössan ifrå han och krassa ut snärtorna. Och så kom fantamej kärringen. Nu ska då satan ta dej. Han efter kärringen med bössan och han sköt henne rätt i nacken, men det var ett löst skott så hon vände upp igen och helsefyr. Jaså, min själ, kan jag inte nu ta livet av fanskapet med fjorton skott så kan jag aldrig ta livet av na. Men jo min själ, han tog livet å na och hotta na ner i ett kärr och det kallas för Elvsborgs kärr. Det har du nock reda på./

Nej, det har jag aldrig hört det.

/Karl: ...ett sånt där hjortaskott..... hela käften.../

Ja, vi skrämde ju glyttar med.... Olof Jonsson som hade Ettarp eller Ebbesjö, han flytta från Ebbesjö till Gyllebo. Och sen så arrenderade han Ettarp under Björnstorp och Svenstorp. Men han behöll Gyllebo ändå. Och så satte han dit en inspektor där för att sköta det. Och det var första klassens krypskytt. Ja det var fantamej första klassens, han sköt många rådjur uppe på Habergsbackarna. Ja. Så torde han ju inte bära dem hem. Utan han tog en gryta sen på kvällarna när det var mörkt och så spatsera han, det var rätt långt upp, en sex sju hundra meter och det räcker väl knappt upp till Haberg, det var nog en kilometer om han skulle upp på åsen där. Så bar han den hem då. Jag såg den grytan många många gånger om kvällarna. För min första frua hon bodde nere vid vi kalla det Gyllebostad, hon var sömmerska. Så gick man ju ner där på kvällarna efter slutat arbete. Och när jag då gick där ifrå och gick mot hemmet så fick jag syn på den här lyktan som gick emot Haberg. Ja, jag var sen efter han en gång och då ville han fantamej skjuta mig dagen efter, den jäveln. Och då så jag ... Han sköt med en browning. Vi hade jakt... den dan. Så hade jag fått till uppgift att jag skulle gå på hela området däruppe. Men jag tänkte för mig själv att jag går inte där ni precis har bestämt. Jag ska fantamej gå till Habergsmossarna och se där om inte där är nåt sjukt däruppe. Jomen. Där var en buske som jag kröp mig in i och jag hade kanske suttit där en timmes tid så hörde jag en fasantocke som flög upp hänne på vägen. Så tänkte jag jasanya, jag får försöka resa mig upp i busken så jag kan se om där är nån kommer. Där kom spektorasatan! Där gick en sju-åtta-tio rådjur uppe på den klänten på Habergskullen och på dom hade han ju ögonen. Och han kröp och han hade sig. Och han så han kom när. Och han sköt på en men han rammade den fantamej inte. Utan di reste, di reste lite granna norr på. Där var enebuskar, bokskog och allt sånt. Men så följde han efter. Så tänkte jag att nu går det fantamej inte att sitta här. Jag hade min bössa med mig och la den fantamej på axeln och jag skar iväg uppåt. Så tänkte jag att kommer

du nu in bland enet sen hittar jag dig fantamej inte. Där var ju tätt och så. Men jag ramma på han liaväl och han vände igen. Djuren di gick till skogs, så han följde inte efter. Så sa jag vad i helvete är det .. hittar på och skjuter på djuren här?! Han hade min själ inte skjutit på något. Jo, det är fantamej det du har, sa jag, det har jag själv sett. Han blev Ja det kan fantamej inte hjälpas. Så stod vi och trättes och skälldes litet. Så for han fantamej ... emot Gyllebo. Så tänkte jag, ja detta kan man ju för fan inte tysta ner. Det kan man ju inte. Det måste ju baron ha reda på. Jag tog fantamej och cykla ut till Skoggård en middag. Jag visste hur dags dom hade ätit middag. Så kom där ut en flicka som var betjäning. Så sa jag mitt namn och vem jag var och sa att säg till baron om han vill komma här ut, jag vill prata med honom, enskilt. Ja, han kom också. Vad är det? Så tala jag om det. Det var satan, sa han. Ja, det var det. Men den får vi ta hjälp, för det är ju en jävla buse Och Ekvall, det var på hans ... Han kommer nog fan litet förhör Han hade lika go reda på det som vi andra... Men hade baron fått reda på Ekvalls alla bedrifter så hade han min själ aldrig blivit överskogvaktare, så snat som jag sitter på denne stolen....

/Karl: Anton sa att han var så skicklig pistolskytt den här så han kunde sitta och skjuta ett med browning./

Jo, där var en sån där jävel som hade Kullaröd. Den var jag också efter en gång. Men han hade en kikare, där var för långt emellan, han tog upp kikaren och fick syn på mig. Sen vände han fantamej och gick till Kullaröd. Han bodde upp hos smeden i Kullaröd. Och jag visste att han var vid Kullaröd och tjuvjagade och då sa jag till Ekvall dagen innan. Kom ner i morgon eftermiddag, sa jag, kom ifrån det hållet där så ska jag komma västerifrån. För han är ute på de lotterna och jagar. Ja, han skulle komma. Men nej min själ kom han ej.. Han sköt fantamej ända därute emot Nellerödbackarna.

/Karl: Men Anton tog han uppe vid Rockarp till slut./

Nej det var inte Anton. Det var fantamej en ny skogvaktare som kom efter mig som hette Vilhelm Nilsson. Han kom uppifrån Fulltofta. En faster knippel kan

du tro. En snäll pojke. Då var jag inte med där. Annars brukar jag vara med på deras jävla bedrifter men där var Ekvall och Fogelberg och Nilsson. Och då hade de placerat Vilhelm precis på den platsen där de vänta att den satan skulle komma. Han kom ifrån Odelryd och skulle opp till den här mellanvägen. Men innan han kom opp på vägen där så var fantamej Vilhelm där och sa: Vad är ni för en jävel som springer här och skriker när det är nattetid. Ja, det angick han inte. Gör det inte? Och han hugg fatt i han. – Akta Kullarödpatroner, för jag bär browning. – Det ger jag jäveln i vad vi gör. Och han hugg han och slog han fantamej i marken så han tappte revolvern. Ja. Och så tog Vilhem upp sin piva och blåste och så kom di andre två. De hade placerat sig uppe där han brukte och gå in och logera. Sen drog de rocken av han och visiterade han och tog skotten ifrån han och sådant. Så ville de ha reda på var han skulle gå hän. Ja, han skulle gå till Gyllebo. Ja, men jag vill ha min revolver för jag vågar inte gå igenom de kallar den för S..... den skogen. Jaså, men nån revolver får du min själ inte sa de till han. Men jag kan gå med dig, sa Ekvall. Nä, för satan, sa han. Det ville han inte. Då hade där vankats smörj. Ja. Jag var fantamej med därinne
..... och en jävla bra middag.

/Karl: Johan han tog han en gång oppe vid Rockarp. Ja, det gjorde han, en söndag. Men då hade han hagelgevär med sig. /

Vad det inte den han hade gömt i?

/Karl: Det kan jag inte säga nu. Men så tog di en, ryktaren som var på Rockarp. Han hade en gammal mynningsladdare./

Ja, det var fantamej en av Norbergaslækten. Isberg han var min själ morbror till en. Han var min själ ända här ute och jaga. Och Åman, sen han var kommen hit, och polisen di tog han ute vid Bygdegården. Han fick Då bodde han ända uppe i Dörröd.

/Karl: Nej, det var fantamej, det var han på Havgård, skogvaktaren där, som tog han. Åman var min själ aldrig när där förrän...

Men då har di tatt han två gånger...

/Karl: Han hade vatt i Myresjö. Och han hade .../

Och så hade han en dämpare på. Jo, det stämmer.

/Karl: ...Nilsson på Havgård. Och så hade han en som körde med bilen. Så di tog han här uppe vid Bygdegården./

Ja men den gången var han fantamej cyklande på moped, när di tog han där.

/Karl: Ja, det var mopeden. Men sen måtte han fantamej gå när di tog mopeden ifrån honom./

Ludvig tog han ju en gång ute i Rockarp ... Slätteröd. Kommer du inte det ihåg? Han sköt ett rådjur där ute. Ludvig passade

/Karl: Nordin kunde min själ skjuta hemma vid dörrarna. Han gick inte ut. /

Nä, men Ludvig han

/Karl: Ja. Det var inte när bergsingenjören hade jakten. Han tog fan inte .../

Ja, det kan gott hända. Det var då, det är inte så satans många år. Ajo, jag har ju bott här i över tjugo år.

/Karl: Han hade salongsgevär./

Ja, det stämmer.

/Karl: Men jag hitta min själ ett rådjur, di hade skjutit två rådjur där nere vid

Ja hur fan går det till nu?! Jag har inte sett ett rådjur på två år.

/Karl: Inte jag heller. Inga fasaner./

Jag kan ha kört genom hela hästahaven på Ebbesjömarkerna där, där finns icke ett rådjur. Nej. Och så dant som där var med rådjur förr.

/Hans: Ja men där är många tjuvskyttar. Di tog en kronhjort vid sidan om Åmans ju./

Javisst fan, ja det är väl till att förvåna sig. Jag behövde gå upp en natt, det är nock .. ja, jag kan inte precis beskriva tiden men över två år är det. Han tar fantamej två skott Åman ... i skogen. Och när jag kom upp i trädgården en dag en tid efter så var Harry med, han hade också vatt uppe. Det var min själ ett par bra skott han tog ute vid Åmans villa sa han, den natten. Ja, jag hörde

dom min själ ässe, det hördes precis som det skulle kunna vara emellan Körners där ute och Åmans, det var på det stråget där. Och Åman hade inte hört det. Så säger Hall till mig: Det får Ola Andersson (?) tala om för Åman. Nej min själ ska jag ej tala om för Åman. Nej kors i Jesu namn för jaktvård mot som förr. Och det var sammadant på Hækkeberga under tiden jag var där. Det var månsken.

/Karl: Men Så var jag budad till klappjakt, jag skulle buda tjugotvå klappare, vi skulle ha två dars jakt. Och jag var uppe på Björkesåkra och han var inne hos Clair och så kommer Bror med andan i halsen cyklandes. Där var två tjuvskyttar i Hästahagen. De hade gått på granet Han fick följa med ner. Och han hade fått lånt revolver av mig och han hade bössa och så var di och skoga i krokarna. Så sa han: Nej min själ , jag ska skjuta färdigt idag. Och Bror Hansson hade både bössa och revolver och folket krokarna. Ta dom och följ med! Han var fantamej rädd. Han var min själ så rädd så han

Ja visst var han rädd.